

даи-тѣ като имъ яви: че послучайно, ако ти неизлѣзътъ отъ земѣ-тѣ на вѣнъ, ще проводи той едно войнство, кое-то неще да бѣде отъ турцы, зашто-то ще бѣде мѣчно на правовѣрни-тѣ да идътъ врѣхъ правовѣрни-тѣ си, нѣ войнство отъ другъ народъ и отъ другъ вѣрѣ, и това ще имъ стори онова, кое-то още ние ся случило ни на единъ Турчинъ. Даи-тѣ като получихъ това извѣстие, запытахъ единъ другиго: „Кое войнство може да мисли Султанъ, дали Аустрійско-то или Руско-то? — ние възможно това пакъ да ся помисли, че Султанъ-тѣ ще пустне страны въ земѣ-тѣ си!“ „*аллахъ, аллахъ!*“ повикахъ нѣкои си: ражъ-тѣ мисли той, а кого другиго!“ Ти мисляхъ сега, че ще той да проводи Дервищъ бея, сынъ-тѣ на Мустафа ага, или пакъ сынъ-тѣ на Хасанъ бея, за да предвежда Сърбы-тѣ подъ тѣхны-тѣ кнезове и воены главатары противу тѣхъ. И затова ся поскоро стоворихъ да предварѣтъ това, сиречь да идътъ по нахи-тѣ и да избѣжътъ всички оныя Сърбы, кои-то можътъ да бѣдѣтъ за тѣхъ опасни.

Това бѣше въ год. 1804, като пристѣпихъ на това грозно дѣло, всѣкѣй въ своѣ-тѣ припадающъ му часть (земѣ). Ти сторихъ това отначало безъ никаквѣ тяжкостъ. Щомъ дойдохъ или ти сами или тѣхны-тѣ сеймени въ нѣкое село, посрѣщвахъ ги жители-тѣ както си е обично было за да ги послужътъ съ срѣдства за препитание или да имъ ся погрижътъ за конѣ-тѣ. — При това имахъ ти добръ влукъ, за да струвать свои-тѣ безбожны дѣла. Тѣмъ небѣхъ довольно кнезове-тѣ и кметове-тѣ, нѣ имашели нѣкой макаръ какво-да-е отличие, пакъ было че